

Met onduidelijkheidsgevoelens van bewondering, dankbaarheid en afhankelijkheid gedenken wij het karaktervolle en consequente leven van

GUSTAAF LAVRYSEN,

die de minzame en rechtschapen man was van onze lieve moeder zaliger, ROSA VLEUGELS, en de kordate, strenge, maar ook liefhebbende vader van Maria, Herman, Jan, Magda en Albertje, geboren werd te Geel op 15 december 1911 en in het ouderlijke huis te Eindhoven, omringd door eenieder beste en volgehouden zorgen, van ons toch nog bruusk afscheid nam op donderdag, 15 juli 1999.

De dood zag hij zeker niet met schrik tegemoet, omdat hij, net als zijn wijze vrouw, in het besef leefde dat het leven een uitmuntende en exclusieve aanbidding is die elk moment kan worden ingetrokken en hij zijn leven consequent daarnaar richtte. Die levenshouding leidde overigens bij geen van beiden tot morbide gedachten of depressieve gemoedsstemmingen, maar wél tot meer levensvreugde en meer waardering voor het vele goede dat ze nog mochten beleven.

Onze vader werd - via moeizaam pionierswerk en noeste vlijt in zijn ouderlijke woonst en elders te Oosterlo - de oprichter van garage Lavrysen te Eindhoven, speelde meer dan vijftig jaar tuba en bombardon bij de Koninklijke Fanfare Sint-Lambertus, was lid van de Bond der Gepensioneerden, van Ziekenzorg en KVG, en voorzitter van de Biebond Sint-Ambrosius.

* * *

Als we hierboven gewag maakten van pionierswerk, dan is dat o.i. geenszins overdreven. Immers, als wakkere knapen hielpen de drie zoons Lavrysen (Frans, 1907-1996; Jules, 1908-1990 en "Staf", 1911 - 1999) hun vader, Karel de maaijer en hun oom Alfons de "elektreker", op het einde van de eerste wereldoorlog met het uitbouwen van een elektriciteitsnet (met verzinkte draden) over heel Oosterlo. Tante Marieke, die van 1909 is, mocht daar niet aan meehelpen. Aanvankelijk werd het erg grote en brede rad van de watermolen door de maaijer zelf tot 22 u. draaiende gehouden, wat nodig was om de dynamo aan te drijven die de elektrische stroom leverde. Na WO I werd er gewerkt met een uitgebreide partij zelfgebouwde (!) accumulatoren, zodat het waterrad regelmatig kon stilgelegd worden.

Diezelfde drie broers ontwierpen en vervaardigden in Oosterlo ook de eerste fiets met houten wielen. Zij bouwden met z'n allen de eerste regionale houtzagerij, waarin bomen aan balken en planken gezaagd werden en waarvan de grote lintzaag én de transportwagen aangedreven werden door het "reuzenrad" via de zware versnellingsbak van een leger tank, zodat zij vrij gemakkelijk de optimale snelheid voor de lintzaag konden instellen. Om de technische vaardigheid en dito inzicht van onze va te illustreren kunnen we nauwelijks om de volgende anekdote heen. Nadat een ambachtsman en een paar "amateurs" geprobeerd hadden de defecte torenklok van de kerk van Oosterlo te herstellen, zei onze destijds 16-jarige knaap: "Ik zal die klok eens gaan repareren!". De anderen reageerden daar monkelend en zelfs spottend op: "Dieje kleine snotter van de meulder, dieje kent daar toch niks van!". Maar na vrij veel zagen, vijlen en boren en het vervaardigen van drie extra koperen onderdelen, werkte die torenklok als nooit tevoren en... ze blééf ontberispelijk werken!

Overigens fabriceerde hij in tijden van ontbering tijdens WO II zelf fietsbanden van versleten autobanden en de twee uiteinden van die fietsbanden zette hij aaneen met een ingenieus en zelfbedacht zwaluwstaartsysteem, opdat zijn buitenbanden geen omwentelingshobbel zouden hebben.

Toentertijd maakte hij ook een wolkaardmachine. Kortom, aan vernieuwende ideeën geen gebrek! Dat had vanzelfsprekend te maken met die technische knobbel van al die Lavrysen, maar ook met de begeesterende belangstelling die onze va tijdens zijn middelbare studies aan de Technische School Sint-Jozef (in de Peperstraat te Geel) opbracht voor technische vakken, mechanica, elektriciteit en fysica.

Eigenlijk hoeft het generlei verbazing te wekken dat onze va veel goede vrienden had en dat zoveel mensen hem erg genegen waren, want hij was niet alleen de uitstekende vakman met de alerte geest op wie menigeen een beroep deed, maar ook een integere, correcte en brave medemens, eigenschappen waarvoor hij heus niet alleen door ons gewaardeerd werd. Buitendien getuigen tijdgenoten van hem nu nog steeds dat hij indertijd een zeer goede muzikant was, een kwieke voetballer, een uitstekende danser en zelfs de beste bijarter van de Eindhoutse bijartclub. Allicht had het ook te maken met zijn jeugdig hart en zijn gultige plagerijen dat er zo'n heerlijke en veelal ontroerende affiniteit bestond tussen hem en zijn vijf kleinkinderen: hij zag ze allemaal even graag en voor de andere leeftijds categorie was dat beslist niet anders.

Daar hij zelf zoveel van muziek hield, inspireerde hij zijn kinderen - en niet in het minst zijn jongste dochter - tot de muziek.